

'Grappig, sexy, hartverwarmend en een echte pageturner!'

HILDE VEEREN, SCHRIJVER VAN DUINROOS

DE TALIS MAN



Dominique Lap

Een sexy en superromantische read
die je in één keer uitleest!

Dominique Lap

**DE
TALIS
MAN**



UITGEVERIJ DE GOUDEN KERS

Instagram: lapdominique
TikTok: readingtheromance
www.dominiquelap.nl

ISBN 978-90-9037034-7
ISBN (e-book) 978-90-9037035-4
Eerste druk mei 2023

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio Amsterdam
Illustraties: M.R.P. Lap
Opmaak: Sander Pinkse Boekproductie
Auteursfoto: Michael Graste
© 2023 Dominique Lap

Elke gelijkenis in dit fictiewerk met bestaande locaties,
gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Niets van deze uitgave mag openbaar gemaakt worden door
middel van druk, fotokopie, internet, sociale media of op
welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

*Voor Lappie, die er nooit aan twijfelde
dat dit boek er zou komen.*

*B*ritt ging voor de vrachtwagen rijden die ze even daarvoor was gepasseerd. In de spiegel zag ze dat de chauffeur geïrriteerd zijn groot licht opzette.

Eikel, dacht ze en zong vals verder mee op een akoestisch nummer van Mr. X. Ze haalde de lage tonen niet en miste af en toe een woord. Beschamend, stel je voor dat iemand haar zo hoorde. Dat Mr. X haar zo hoorde. Ze schraapte haar keel om er beter werk van te maken maar vergat het weer bij het zien van het tankstation. De richtingaanwijzer tikte zachtjes toen ze de afslag nam en een paar minuten later sloot ze binnen aan in de rij om te betalen.

Voor haar stond een moeder met een jongetje van een jaar of vier. Hij draaide zich naar Britt toe en ze trok een grappig gezicht, haar wenkbrauwen omhoog met grote ogen. Met een klein lachje ging hij verlegen tegen het been van zijn moeder staan.

Britt keek naar buiten welk pompnummer ze had en zag vanuit haar ooghoek dat het jongetje weer naar haar keek. Ze draaide haar hoofd en lachte vriendelijk naar hem, maar zijn oog was gevallen op de autosleutels in haar hand en het dolfijntje dat eraan hing.

‘Deze geeft licht in het donker,’ zei ze. ‘Wil je het zien?’

Hij knikte.

Ze vormde haar handen tot een donker kommetje met haar sleutels erin en liet hem kijken.

‘Mama!’ riep hij. ‘Kijk.’

Zijn moeder glimlachte geduldig.

‘Hij geeft licht,’ zei hij wat zachter.

‘Vind je hem mooi?’ Britt wist wel wat hij zou antwoorden en haalde het dolfijntje van de ring.

‘Hier,’ zei ze. ‘Voor jou.’

Hij keek naar zijn moeder.

‘Hoeft niet, hoor,’ antwoordde ze, maar hij stak zijn hand uit en Britt legde het dolfijntje erin.

‘Mama, ik kreeg zomaar iets.’ Hij liet haar zien wat op zijn hand lag. ‘Mijn taldisman geeft nu al geluk.’

‘Ta-lis-man,’ corrigeerde zijn moeder hem.

Het jongetje inspecteerde zijn nieuwe aanwinst. Uit zijn zak haalde hij een koperen knoop met een touwtje eraan en hield die op naar Britt.

‘Na één dag geeft mijn taldisman al geluk.’ Hij probeerde zelf een donker kommetje van zijn handen te maken.

‘Vanavond kun je het goed zien, vooral als je het dolfijntje even onder een lamp houdt.’

‘Dan laat ik hem papa ook zien.’ Hij stapte met zijn moeder mee naar de kassa.

‘Dankjewel,’ zei ze tegen Britt.

Britt hoorde hem nog iets zeggen over ‘die mevrouw’ voor ze naar buiten liepen. Ze glimlachte een beetje weemoedig, een mevrouw was ze inmiddels geworden. Een mevrouw van drieëndertig. Ze pakte een grote zak M&M’s en betaalde.

Twintig minuten later parkeerde ze voor het grijze gebouw van haar klant. Het troosteloze fonteintje ervoor was al twee jaar stuk en het Boeddhabeeld ernaast zat onder de vogelpoep. Ze bukte onhandig om haar tas, die voor de bijrijdersstoel stond, te pakken en een halve minuut later liep ze het pand in. Het rook er altijd naar dure crèmes en parfum, de glanzende potjes en flessen die het bedrijf verkocht stonden in een kast te pronken.

De receptioniste wees naar boven, waar de directeur in zijn kamer zat. Britt nam de trap en eenmaal boven kon ze

hem door het glas en de luxaflex voorovergebogen zien zitten, klikkend in een document op zijn computer.

‘Hee Mark,’ zei ze en gaf hem een beleefde hand.

‘Hallo Britt,’ zei hij joviaal. ‘Thee? Rooibos?’ Hij gebaarde dat ze tegenover hem kon gaan zitten.

Gek, hij ontweek haar blik en keek naar de tafel. Ze keek mee en haar oog viel op een keurig stapeltje papier met haar eigen logo erop. Het duurde een paar seconden voor ze besepte wat het betekende. Slecht nieuws.

‘Heerlijk. Wat aardig toch dat je dat altijd onthoudt,’ antwoordde ze vriendelijk, om zich niet te laten kennen.

Mark stapte zijn kantoor uit en vroeg aan een van de medewerkers rooibosthee te brengen.

Gelaten leunde Britt met haar handen in haar schoot naar achteren. Haar ogen dwaalden opnieuw af naar de contracten op tafel, maar Mark gaf haar een bemoedigende glimlach en liep monter terug naar zijn bureau. Hij zag er niet uit als iemand die een vervelende boodschap ging brengen, misschien trok ze te snel een conclusie.

‘Hoe gaat het met jullie?’ vroeg ze.

‘Goed!’ Enthousiast schoof hij zijn stoel weg en ging geanimeerd achter zijn bureau zitten.

Natuurlijk, ze had het bij het verkeerde eind, soms wilde een klant alleen maar iets aanpassen in het contract. Haar schouders zakten wat naar beneden.

‘Wat fijn om te horen,’ antwoordde ze opgelucht en pakte haar iPad. ‘Zullen we door de lanceringen van het nieuwe jaar lopen?’

De assistente kwam binnen met een kopje thee uit de automaat, Britt kon de bittere ondertoon van koffie ruiken.

Toen ze weer alleen waren keek ze Mark vragend aan.

‘Ja, eh,’ zei hij weifelend. ‘daar moeten we het even over hebben.’

Oh, *nee*. Een spiertje begon te trillen en ze perste haar lippen op elkaar.

‘We hebben nagedacht,’ vervolgde hij. ‘Je pr-bureau heeft naar volle tevredenheid twee jaar voor ons gewerkt. Maar het hoofdkantoor wil graag dat we een pitch uitschrijven.’

Hij stopte een paar seconden. Britt zat doodstil, geen vinger of voet die bewoog.

‘We willen graag dat je meedoet, je maakt een goede kans. Zoals ik al zei, zijn we altijd tevreden geweest over je werk.’

‘Oh,’ bracht ze na een paar seconden uit. ‘Dat is fijn om te horen.’ Ze ademde diep in en uit, teleurgesteld en opgelucht tegelijk omdat de deur op een kiertje bleef staan.

‘We hebben vijf andere bureaus uitgenodigd.’

‘Vijf?’ zei ze en ging rechtop zitten.

Schuldbewust keek hij op en meteen weer naar de tafel. ‘We behandelen alle ideeën natuurlijk vertrouwelijk,’ mompelde hij.

Vijf. De verlokkingen van nieuwe, frisse bureaus met jonge knappe mensen en geweldige beloftes, dat werd moeilijk. Onmogelijk. Maar zich zomaar laten verslaan, dat kon ze ook niet. Als een robot klapte ze haar iPad open.

‘Misschien kun je er wat meer over vertellen.’

Mark begon met monotone stem te praten. ‘De kernboodschap...’ begon hij traag. Hij opende een document op zijn computer en las eruit voor.

Britt volgde het verhaal met moeite en maakte halve rekenommen van de huur en salarissen. Vorige maand was er ook al een klant vertrokken. Die nieuwe medewerker was zo’n schat, moest ze die in haar proeftijd weer laten gaan?

‘En de USP’s...’ zei Mark ineens iets harder.

Geschrokken tpte ze weer mee op de iPad voor ze opnieuw afdwaalde. Twee maanden geleden had Mark een prijs in ontvangst genomen, de eerste prijs in de categorie ‘Beste campagne’. En dat was haar werk! Het minste wat hij had kunnen doen was tegen het hoofdkantoor zeggen dat ze al een goed bureau hadden. In gedachten griste ze de contracten voor zijn neus weg, scheurde ze in stukjes, goot

er daarna de gore automaatthee overheen en schoof de kokendhete kleddermassa in zijn schoot. Ze glimlachte terwijl hij verder door dreunde over wat ze van haar verwachtten. Dingen die ze allang deed. En goed ook.

‘Mark,’ onderbrak ze hem uiteindelijk, ‘ik denk dat ik precies weet waar jullie heen willen.’

Hij keek op, niet-begrijpend waarom ze hem onderbrak.

‘Wat we al deden?’ vervolgde ze. ‘Of had je dat niet door al die tijd?’

Hij reageerde lacherig. ‘Nou, nou, altijd zo *toe de point* hè?’ Zijn Engelse uitspraak was belabberd.

Ze stond op en hing haar tas over haar schouder. ‘Stuur je mij de details?’

Het duurde even voor het kwartje viel, maar Mark herpakte zich en vervolgde uiteindelijk met een vrolijk: ‘Ik stuur ze nu.’ Er was niets aan de hand, hoor! Het was allemaal niks persoonlijks!

Bijna draaide ze zich om zonder gedag te zeggen, corrigeerde zichzelf en stak plichtmatig haar hand uit die hij overcompenserend fijnkneep. *Flapdrol*.

Ze zwaaide vluchtig naar de receptioniste, stapte de auto in en reed naar de rand van het bedrijventerrein driehonderd meter verderop. Ze parkeerde de auto en pakte de zak M&M’s. Het groene weiland voor haar was best mooi en de lucht was eindelijk opengetrokken. Ze nam een volle hand uit de zak en gooide alle M&M’s tegelijk in haar mond.

Kauwend overdacht ze haar lot. Soms was ze blij als een klant vertrok, als de manager een neuroot was die het hele kantoor tot waanzin dreef. Maar soms was het een mooi merk met leuke mensen. Op feesten en partijen vertelde ze iedereen hoe innovatief ze waren, de hele wereld moest het weten. En dan vertrokken ze toch, terwijl ze alles had gegeven. En het verlies van klanten werd steeds grimmiger, links en rechts werd ze ingehaald door influencerbureaus, tijdschriften overleefden niet, de pr-budgetten halveerden

en haar concurrenten werden met de dag meedogenlozer. Einde contract, ontslagen, in de steek gelaten, het kwam allemaal op hetzelfde ellendige einde neer.

Ze zette een schreeuwerig nummer van Mr. X op, zijn boosheid was een perfect passende jas voor haar stemming, en liet zich meevoeren. Zijn verdriet was haar verdriet.

Tien jaar terug zag ze voor het eerst een foto van hem bij een interview. *Een stuk met een sexy stem* dacht ze toen en verder niets. Hij belandde op de grote hoop van zangers naar wie ze af en toe luisterde. Maar een paar weken nadat Tom haar had verlaten, kwam er een nummer voorbij in haar playlist en zat ze als betoverd in de auto, geraakt door de stem van Mr. X, die trilde in elke vezel van haar lichaam. Hij zong over verraad en eenzaamheid en er lag zo veel emotie in dat ze wist, wíst dat hij het ook had meegemaakt.

's Avonds downloadde ze al zijn muziek. Op internet vond ze wilde verhalen over zijn leven vol vrouwen, drugs en rock 'n roll. En zo ontspon zich haar eerste dagdroom, een heerlijke ontsnapping uit de misère. Als ze wakker lag in bed, nadat ze op Instagram foto's had gezien van haar ex, zijn nieuwe vriendin en hun kind, werkte dit als een pauzeknop en viel ze als een blok in slaap.

In één van haar favoriete dromen gaat ze aan de slag voor Mr. X. Hij is een gepassioneerde en moeilijke man, maar vraagt steeds vaker haar mening en gaat naast haar zitten bij vergaderingen. Op een avond staat hij voor de deur van haar appartement, wanhopig smekend om te 'praten'. Nadat ze hem heeft binnengelaten sluit hij de deur, zijn donkere ogen zwart en hongerig. Hij haalt zijn handen door haar haar, pakt haar nek vast in een onwrikbare greep en kust haar diep en vol verlangen. Er wordt helemaal niet gepraat die avond.

De helft van haar tijd, misschien wel meer, waren haar gedachten bij hem. Net als bij een verliefdheid, maar dan in een veilige wereld waar ze alles zelf in de hand had. Vanochtend had ze niet opgelet, verloren in een dagdroom waarin

ze haar favoriete gerecht voor hem maakte, stootte ze hard tegen de keukentafel. Als ze haar been boog, voelde het blauw en beurs. Ideeën en plannen voor haar bureau uitdenken was er niet meer bij, alle tijd ging op aan hem. Ze wist heus wel dat het een uitvlucht was, een veilige bubbel waar niemand haar kon raken. Eigenlijk zou ze in therapie moeten of iets dergelijks. Maar na een zoektocht op internet durfde ze toch niet voor een afspraak met een psycholoog te bellen, zo stom en onvolwassen als ze was. Het zou wel overgaan, misschien als ze een nieuwe vlam zou vinden.

*B*ritt groef zich twee weken in, maakte geen afspraken meer en ging alleen naar buiten om naar kantoor te lopen of boodschappen te doen. Haar medewerkers probeerden te helpen met de presentatie en oogden ontspannen, opgelucht dat ze even niet onder het vergrootglas van haar aandacht lagen. 's Avonds trakteerde ze zichzelf op grote glazen wijn. Ontevreden en vol twijfels overdacht ze haar presentatie en de kleine kans van slagen. Het leek hopeloos.

Het was donderdagavond, zes uur en ze zette net een bord soep in de magnetron toen ze een berichtje ontving.

Zal de kloeke jonker je eens trakteren?

Ze grinnikte. *Wat stel je voor? Of moet ik jou trakteren, als verarmde adel?*

Half zeven bij Cecconi's.

Ze had Jerry tien jaar geleden ontmoet bij een gala. Geduldig had hij tussen de opdringerige fotografen gestaan en met een grap elke ster voor zijn lens gekregen.

'Hoelang ben je eigenlijk al lid van het Soho House?' vroeg ze, toen ze een uur later in het restaurant op haar stoel ging zitten.

'Vanaf het begin. Ze hebben mij gevraagd,' zei hij een beetje besmuikt. 'En jij?'

'Ik heb iemand die in de commissie zit eens afgewezen toen hij bij mij solliciteerde. Ik ben nog steeds geen lid.'

'Echt? Denk je dat hij dat tegengehouden heeft?' Jerry

vouwde zijn lange benen voorzichtig onder de tafel om de flessen Italiaans water er niet vanaf te stoten.

‘Misschien. Ik eet hier vaak, ik had verwacht dat het binnen een week geregeld zou zijn.’

De ober zette wat brood op tafel, gaf hen de menukaarten en dreunde met een zwaar Italiaans accent de specialiteit van de dag op. Ze knikten beleefd voor hij wegliep.

‘Misschien moet je het opnieuw proberen,’ opperde Jerry.

Hij glimlachte en zag er knap uit. Gek eigenlijk, dat ze het nooit hadden geprobeerd. Nee, ze wist wel waarom. Jerry was niet echt haar type en hij zou het nooit winnen van Mr. X.

Ze dacht aan het tijdschrift dat ze vorige week had gekocht. Mr. X stond op de cover. Haar ogen waren afgedwaald naar zijn kruis. Mijn god, keek hij daarom zo zelfverzekerd? Met een grote slok dronk ze meer dan haar halve glas leeg en keek naar het resterende bodempje wijn om het beeld weg te krijgen.

Jerry goot wat olijfolie in het schaaltje naast het brood en maalde er peper en zout in. Britt keek op en zag hem scherp naar haar kijken terwijl hij de pepermolen neerzette.

‘Hoe gaat het met drinken?’ vroeg hij.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze. Al wist ze dat maar al te goed, hij was er het laatste jaar vaker over begonnen. Deze keer was hij wel wat vroeg in de avond met zijn bemoeizucht.

‘Of je niet te veel drinkt.’

‘Jij drinkt nu toch ook een glas,’ zei ze geamuseerd met een korte knik, maar diep in haar hart was ze geïrriteerd.

‘Ja, maar ik heb drie weken niet gedronken.’

Britt dacht kort na, verzet zou argwaan wekken, belonen bracht hem misschien van zijn idee af. Ze zette haar glas neer.

‘Het is heel lief dat je mij wilt beschermen,’ zei ze. ‘Maar ik drink nooit meer dan twee glazen.’ Ze hoopte dat het afdoende was.

Hij knikte. ‘Je bent een goede vriendin en ik ben een beetje compulsief. Als je zou roken, zou ik je er ook vanaf proberen te brengen.’

‘Je bent een schat, maar misschien moet je je dwangmatigheden op je vriendin richten.’

Jerry schaterde. ‘Oh, dat is niet nodig, die richt die van haar op mij. Ze is personal trainer, zoals je weet.’ Hij pakte wat brood. ‘Misschien moet je ook eens naar Iris.’

‘Wat bedoel je?’

‘Je voelt je veel beter. Sterker. Ook hier.’ Hij tikte met zijn wijsvinger tegen de zijkant van zijn hoofd.

‘Ik ben sterk,’ verdedigde ze zich.

‘Britt, je ziet er goed uit. Twee jaar geleden zag ik een vent tegen een lantaarnpaal lopen omdat hij naar je keek.’

Britt glimlachte trots, dat was een opsteker geweest nadat Tom vertrokken was.

‘Maar ik kan aan je zien dat je niet gezond leeft, je gezicht is rozig. Je ziet het aan je huid.’

‘Dat heet rosacea en is een aandoening waar mensen medicijnen voor krijgen,’ beet ze hem toe.

Jerry schudde zijn hoofd. ‘Dit is iets van het laatste jaar. En wat iedereen vroeger ook zei, wijn is helemaal niet gezond. Twee glazen per dag is te veel.’

Britt leunde achterover en strekte vol aversie haar benen onder de tafel. ‘Dit gesprek voelt als een interventie.’ Nors keek ze naar het broodbakje.

Jerry besteedde geen aandacht aan haar gemopper en keek opgewekt naar de ober, die naar hen toe liep met twee dampende borden.

‘Niet lullen,’ zei hij toen het eten werd neergezet. ‘Je krijgt van mij al tien jaar te horen waar het op staat.’ Achtere-loos legde hij zijn servet op schoot en vroeg om meer kaas.

Britt keek beteuterd naar de risotto en de fles wijn die nog voor meer dan de helft vol zat. Jerry strooide het bakje parmezaan leeg en hield zijn vork in de aanslag.

‘Ik weet niet waar ik de tijd om te sporten vandaan moet halen met al dat pitchen momenteel,’ zei ze zwakjes en nam een klein hapje. De risotto was heerlijk romig.

Jerry haalde zijn schouders op. ‘t Is maar een idee,’ zei hij.

Britt keek verlangend naar het laatste restje in haar glas. Nadat de scheidingspapieren waren getekend en ze de sleutel kreeg van haar nieuwe huis, had ze zich beetje bij beetje laten gaan. Vroeger dronk ze soms, meestal alleen op zaterdag. Maar het weekend begon afgelopen jaar steeds eerder: op donderdag, woensdag. Ze haalde een speciale fles bij de slijterij als er iets te vieren viel en uiteindelijk dronk ze elke dag. Zodra ze thuiskwam ging de fles open en met drie grote slokken was haar eerste glas leeg.

Nietsziend blikte ze over de andere gasten in het restaurant. Afgelopen week had ze een interview gelezen met een chef die het heilige ‘niet drinken’-evangelie predikte. Véél scherper was hij, zo’n verschil met hoe hij vroeger was! Geïrriteerd had ze de krant weggelegd, maar nu vroeg ze zich af of zij ook helderder zou zijn zonder wijn. Een zakelijk gesprek van een paar weken terug, in het Engels, kwam naar boven drijven. De avond ervoor had ze drie glazen gedronken en de woorden waren de volgende dag maar langzaam gekomen, terwijl ze de taal altijd vlot sprak. Ze hield zichzelf voor dat het gewoon wat was weggezakt, maar twijfelde nu. Zou Engels spreken beter gaan als ze stopte met drinken? In haar dagdromen praatte ze honderduit en foutloos met Mr. X voor hij een lok uit haar gezicht streek en...

‘Hoe smaakt het?’ vroeg Jerry.

‘Heerlijk. Dat van jou ook?’

Jerry knikte alleen maar, zijn mond vol.

‘Dus wat laat ze je allemaal doen?’

Jerry keek vragend op.

‘Iris. In de gym, bedoel ik.’

Even was er een korte pauze tot hij doorslikte. ‘Oh, nou...’

zei hij blij verrast en begon meteen uit te weiden ‘... en dan ga ik naar de halters...’

Britt luisterde terwijl ze at. Iris zou haar waarschijnlijk zeggen dat ze minder wijn moest drinken, maar dat was samen met fantaseren over Mr. X de gedeelde nummer één van haar heimelijke genoegens. Was ze een alcoholiste? Toch niet met twee glazen per dag, of was dat al te veel? Iris zou haar misschien ook verbieden te snoepen. Geen M&M’s meer in de auto. Nee, het ging niet werken.

‘Waarom praat je niet gewoon eens met haar,’ zei Jerry, alsof hij haar gedachten kon lezen.

Ze knikte afwezig. Later in de taxi terug naar huis kon ze Jerry’s opmerkingen niet uit haar hoofd krijgen. De lantaarnpalen gleden voorbij, het gele licht vertekende de kleuren van de straat. Groepjes mensen lachten en liepen dicht tegen elkaar, het was begin april en nog steeds koud.

Ze leunde achterover en keek naar haar benen. Zou ze het kunnen? Sporten, niet meer drinken, alle troep laten staan en trots zijn op haar gezonde lichaam en geest? Ze betaalde de chauffeur, ze zou er morgen nog eens over nadenken.

‘Ik eet nu een jaar vegan en zonder gluten en eigenlijk zijn mijn meeste problemen voorbij.’

Vijf anderen knikten begrijpend terwijl Yara een spelt-cracker met avocado at. Personeel kwam en ging, maar het gesprek over eten bleef. Vegan, lactosevrij, glutenvrij en zelfgebakken haverkoekjes met dadels werden met wisselend succes gepresenteerd.

Britt maakte een espresso. Vanochtend vroeg had ze uitgerekend hoe ze ervoor stond. Misschien kon ze haar eigen salarisadministratie doen en met de personeelsleden het kantoor schoonmaken. Even had ze overwogen om ‘stoppen met drinken’ te googelen, maar dat leek het probleem groter te maken. En ondanks dat ene glas wijn van gisteren was ze

echt niet frisser, scherper of beter uitgeslapen dan anders. Wat een kletsboek allemaal. Ze nam een slokje espresso en keek op haar telefoon. Over een uur moest ze alweer weg om te lunchen. Snel liep ze met haar collega's door de vergaderpunten en na een half uur stond iedereen op. Britt keek haar aantekeningen na. Een van de medewerkers, Eva, treuzelde wat bij het koffiezetapparaat en ging weer zitten. 'Mag ik even met je praten?'

Britt keek op, meestal betekende dit dat iemand salarisverhoging wilde of een nieuwe baan had. Of nog erger, een burn-out. Gelaten legde ze de iPad weg, dat was het laatste wat ze kon gebruiken.

'Natuurlijk,' antwoordde ze beheerst.

Eva klemde haar handen stevig om een kopje koffie.

'Je weet dat ik een vriendin heb die op Toms kantoor werkt?'

Britt knikte. 'Ilse.' Ze had de naam weleens gehoord.

'Eh,' Eva nam een klein slokje. 'Ik hoorde haar iets vertellen van het weekend.'

'Oh,' zei Britt, afwachtend waar het gesprek heen zou gaan.

Eva bleef naar haar handen staren. 'Maar ze kan haar baan verliezen als het wordt doorverteld.'

'Moet je het vertellen?' vroeg Britt inlevend.

'Ik denk het wel.'

'Dan heb je mijn woord dat het deze kamer niet verlaat,' zei ze, opgelucht dat het geen burn-out was. Eva was haar favoriet, het was alsof ze naar een vijf jaar jongere versie van zichzelf keek.

Eva knikte. 'Ik vierde mijn verjaardag van het weekend en ik hoorde haar vertellen dat haar baas in dezelfde pitch zit als wij.'

'Dat is niet erg.' Natuurlijk zat Tom in de pitch, de slang. Britt haatte hem, maar eerlijk is eerlijk, als ze zelf uitgenodigd werd om mee te doen, zei ze ook geen nee.